



СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasi@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

www.slglasnik.org

Уторак, 6. јун 2017. године

БАЊА ЛУКА

Број 54

Год. XXVI



Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ банка а.д. Бања Лука
562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Addiko Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

890

На основу члана 46. став 7. Закона о управљању отпадом ("Службени гласник Републике Српске", бр. 111/13 и 106/15) и члана 43. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 126. сједници, одржаној 25.5.2017. године, д о н о с и

УРЕДБУ О ТЕРМИЧКОМ ТРЕТМАНУ ОТПАДА

Члан 1.

Овом уредбом прописују се врсте отпада за које се врши термички третман, услови и критеријуми за одређивање локације, технички и технолошки услови за пројектовање, изградњу, опремање и рад постројења за термички третман отпада, поступање са остатком након спаљивања, као и друга питања од значаја за рад постројења за термички третман отпада.

Члан 2.

Термички третман отпада врши се на начин да се обезбједи спречавање или ограничавање негативних утицаја на животну средину, посебно загађења емисијама у ваздух, земљиште, површинске и подземне воде, као и могућих ризика на здравље људи.

Члан 3.

Постројење за термички третман отпада обухвата све линије за спаљивање и/или суспаљивање отпада, пријем отпада, његово складиштење, објекте за предтретман на локацији постројења, системе за довод отпада, горива и ваздуха, котлове, постројење за третирање издувних гасова, објекте за обраду и складиштење остатака и отпадне воде на локацији постројења, димњаке, уређаје и системе за контролу процеса спаљивања и/или суспаљивања отпада, евидентирање и мониторинг услова спаљивања и/или суспаљивања отпада.

Члан 4.

Изрази употребљени у овој уредби имају следеће значење:

1) гранична вриједност емисије јесте масена концентрација и/или ниво неке емисије, изражена у смислу одређених параметара, која се не може прекорачити током једног или више периода,

2) диоксини и фурани јесу сви полихлорирани дибензо-п-диоксини и дибензо-фурани који се налазе у Прилогу 1. ове уредбе и чине њен саставни дио,

3) емисија јесте испуштање загађујућих материја, вибрација, топлоте или буке из индивидуалних или дифузивних извора у постројењу у ваздух, воду или земљиште,

4) мјерни уређај јесте уређај намијењен за мјерење сам или у склопу са другим уређајима,

5) мјерно мјесто јесте мјесто на испусту намијењено за безбједно мјерење емисије, узимање узорака и смјештај мјерне опреме,

6) мјешовити комунални отпад јесте отпад који настаје у домаћинствима (кућни отпад), као и отпад који настаје у привреди, индустријски отпад, у јавним институцијама, а који је по природи и саставу сличан отпаду из домаћинства,

7) номинални капацитет постројења за термички третман отпада обухвата збир капацитета свих ложишта постројења, у складу са спецификацијама произвођача и потврдом одговорног лица постројења за термички третман, при чему се посебно узима у обзир топлотна вриједност отпада изражена као маса сагорјелог отпада на сат (t/h),

8) одговорно лице постројења за термички третман (у даљем тексту: одговорно лице) јесте свако физичко или правно лице које управља постројењем или га контролише или је овлашћено за доношење економских одлука у области техничког функционисања постројења,

9) остатак је сваки течни или чврсти отпад настао сагоријевањем, затим у процесу обраде отпадних гасова, отпадне воде или у другим процесима унутар постројења за спаљивање или суспаљивање отпада, укључујући пепео, шљак, летећи пепео, котловску прашину, чврсте материје настале прочишћавањем гаса, муљ из мокрог пречишћавања димних гасова, истрошене катализаторе и активни угаљ,

10) отпадни гас је гасовита мјешавина која се састоји од гасовитих продуката сагоријевања отпада и ваздуха за сагоријевање, који настају у постројењима за термички третман отпада, као и гасовитих компонената из процеса производње у постројењима за суспаљивање отпада, укључујући и лебдеће текуће и/или круте материје, чији се запремински проток изражава у m^3/h при температури 273,15 K и на притиску 101,3 kPa након корекције за садржај водене паре (у даљем тексту: нормални m^3/h),

11) постројење за спаљивање (инсинерацију) јесте свако стационарно или мобилно постројење у којем се спаљује отпад са искоришћењем енергије или без искоришћења енергије произведене сагоријевањем, чија је примарна улога термички третман отпада, а који обухвата пиролizu, гасификацију и сагоријевање у плазми,

12) постројење за суспаливање (коинсинерацију) јесте свако стационарно или мобилно постројење чија је примарна улога производња енергије или материјалних производа, а које користи отпад као основно или додатно гориво или у којем се отпад термички третира ради одлагања; ако се врши суспаливање тако да главна наmjена постројења није производња енергије или материјалних производа, већ само термичка обрада отпада, овакво постројење се сматра постројењем за спаљивање,

13) репрезентативни узорак отпада јесте узорак узет из укупне количине отпада који има исте карактеристике као просјечан састав отпада и који је подложен хемијској анализи и

14) степен одсумпоравања јесте однос количине сумпора која се не емитује у ваздух из постројења за сагорјевање у одређеном периоду и количине сумпора садржаног у гориву, која је унесена у постројење за сагорјевање, у истом посматраном периоду.

Члан 5.

(1) Ова уредба примјењује се на отпад садржан у листи категорија отпада (Q листа) Каталога отпада, утврђеног прописом који уређује категорије, испитивање и класификацију отпада.

(2) Уредба се не примјењује на:

- 1) постројења која третирају следеће врсте отпада:
 1. биљни отпад из пољопривреде и шумарства,
 2. биљни отпад из прехранбене индустрије уколико се користи добијена топлота,
 3. влакнасти биљни отпад из производње целулозе и папира из целулозе ако се суспаливање врши на мјесту његове производње и ако се користи добијена топлота,
 4. дрвени отпад, изузев оног који може да садржи халогена органска једињења или тешке метале, настао као резултат обраде средствима за заштиту дрвета, премазивањем или лијељењем, посебно укључујући дрвени отпад од дрвета који је настао у току градње или рушења објеката,
 5. отпад од плуте,
 6. радиоактивни отпад,
 7. споредне производе животињског поријекла и добијене производе, осим када се као отпад третирају у складу са прописима из области ветеринарства,
 8. отпад који настаје на налазиштима и постројењима за експлоатацију нафте и природног гаса ако се термички третман отпада врши у постројењу за експлоатацију нафте или природног гаса;
- 2) експериментална постројења која се користе у сврхе истраживања, развоја и испитивања отпада са циљем побољшања термичког третмана отпада процесом спаљивања и/или суспаливања отпада и чији је капацитет мањи од 50 t отпада годишње и
- 3) постројења за гасификацију или пиролизу ако су гасови који настају као резултат те термичке обраде отпада очишћени у толикој мјери да више не представљају отпад прије спаљивања, као и у случају да емисије које они проузрокују нису веће од оних које настају као резултат спаљивања природног гаса.

(3) Посебни захтјеви из ове уредбе не примјењују се на следеће врсте опасног отпада, и то:

- 1) сагориви течни отпад, укључујући и отпадна уља са нето топлотном вриједношћу од најмање 30 MJ/kg, чији масени удио полихлорованих ароматичних угљоводоника, као што су полихлоровани бифенили (PCB) или пентахлоровани феноли (PCP), не прелази 5 mg/kg, нити показује опасне карактеристике отпада утврђене прописом који уређује категорије, испитивање и класификацију отпада и
- 2) сагориви течни отпад чији продукти сагорјевања не узрокују емисије или веће концентрације емисија од оних које настају приликом сагорјевања екстра лаког лож-уља.

Члан 6.

(1) Услови и критеријуми за одређивање локације постројења за термички третман отпада су:

1) да је намјена локације утврђена у складу са прописима који уређују просторно планирање и изградњу објеката,

2) да на локацији постоји довољан простор за пријем, преглед и узорковање примљеног отпада, односно манипулативни простор на коме се врши несметано кретање транспортних возила, утовар и истовар отпада и

3) да је на локацији обезбијеђен простор на коме се врши привремено складиштење отпада за који је испитивањем утврђено да се не може вршити спаљивање и/или суспаливање и који се мора врати испоручиоцу.

(2) Отпад из става 1. тачка 3) овог члана не може да се мијеша са осталим примљеним или ускладиштеним отпадом у постројењу за термички третман отпада.

(3) Постојење за термички третман отпада посједује све дозволе за изградњу и употребу на локацији из става 1. овог члана, а које су издате у складу са прописима који уређују просторно планирање и изградњу објеката, заштиту животне средине, управљање отпадом и управљање водима.

Члан 7.

Техничко-технолошки услови за рад постројења за термички третман отпада су:

1) да је постројење пројектовано, изведено и опремљено у складу са прописима који уређују просторно планирање и изградњу објеката и овом уредбом,

2) да емисије загађујућих материја у ваздух и воде не прелазе граничне вриједности емисија загађујућих материја у ваздух из постројења за спаљивање и/или суспаливање отпада и граничних вриједности емисија загађујућих материја при испуштању отпадних вода из система за пречишћавање отпадних гасова постројења за спаљивање и/или суспаливање отпада које се налазе у прилозима 2. и 3. ове уредбе и чине њен саставни дио,

3) да је приликом термичког третмана отпада добијена топлота употребљена за производњу електричне енергије, когенерацијску производњу топлотне и електричне енергије, производњу процесне паре, даљинско гријање или је другачије ефикасно искоришћена,

4) да се произведена топлота која се добија термичким третманом спаљивања и/или суспаливања отпада у највећој могућој мјери поново користи, односно да се користи за комбиновано добијање топлотне или електричне енергије, за производњу процесне паре или за системе даљинског гријања,

5) да су предвиђене мјере заштите од удеса,

6) да је предвиђен мониторинг рада, који обухвата програм мониторинга емисија загађујућих материја у ваздух и воде, у складу са овом уредбом, прописом којим се уређује испуштање отпадних вода у површинске воде и прописом којим се уређује испуштање отпадних вода у јавну канализацију,

7) да су задовољени услови за смањење количина остатака сагорјевања отпада, њихових опасних карактеристика и њихово поновно искоришћење, што се постиже коришћењем најбољих расположивих техника,

8) да се остаци отпада након термичког третмана отпада сведу на минимум, те да се поново користе и

9) да се остаци спаљивања чије се настајање не може спријечити или који се не могу смањити нити поновно користити збрину на начин прописан овом уредбом и прописима којима се уређује управљање отпадом.

Члан 8.

(1) Термички третман отпада врши се према условима утврђеним у еколошкој дозволи, дозволи за управљање отпадом, које су издате у складу са Законом и овом уредбом.

(2) Дозвола за управљање отпадом која је издата за постројење за термички третман отпада објављује се на интернет страници Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију (у даљем тексту: Министарство).

(3) У случају да постројење за спаљивање и/или суспаљивање неопасног отпада почне са термичким третманом опасног отпада, ова промјена начина рада сматра се значајном промјеном за рад постројења.

(4) Министарство врши ревизију дозвола из става 2. овог члана у случају значајне промјене, као и у другим случајевима утврђеним Законом.

(5) Постројење за термички третман отпада, за чији је рад издата дозвола из става 2. овог члана, треба да има лице одговорно за рад постројења за термички третман отпада, а које поступа у складу са Законом и овом уредбом.

Члан 9.

(1) Остатак из процеса спаљивања и/или суспаљивања отпада смањује се на најмању могућу мјеру.

(2) Остатак из става 1. овог члана рециклира се директно или по извршеном предtretману на лицу мјеста када постоје технички услови за предtretман, односно третман остатка.

(3) Уколико не постоје технички услови из става 2. овог члана, третман остатка из постројења врши се ван постројења.

(4) Транспорт и привремено складиштење сувог остатка, као што су котловски пепео и суви остатак из процеса пречишћавања отпадних гасова, врши се у затвореним контејнерима да би се спријечило његово расипање у животној средини.

(5) Прије рециклаже или утврђивања начина одлагања остатка из постројења за спаљивање и/или суспаљивање отпада врше се одговарајућа испитивања да би се утврдили физичке и хемијске особине и потенцијално загађење из различитих остатака из процеса спаљивања и/или суспаљивања отпада, у складу са прописом којим се уређују категорије, испитивање и класификација отпада.

(6) Испитивања из става 5. овог члана посебно обухватају укупне раствориве фракције и тешке метале у раствориивој фракцији.

Члан 10.

(1) Одговорно лице треба да предузме све неопходне мјере у вези са испоруком и пријемом отпада да би се спријечио или ограничио негативни утицај на животну средину, нарочито у погледу загађења ваздуха, земљишта, површинских и подземних вода, као и у погледу емисије непријатних мириса, буке и негативних утицаја на здравље људи.

(2) Прије пријема отпада у постројење за спаљивање и/или суспаљивање отпада одговорно лице врши сљедеће поступке:

1) провјеру документације која прати кретање отпада у складу са прописима којима се уређују образци докумената о кретању опасног и неопасног отпада и упутства за њихово попуњавање,

2) утврђивање масе за сваку од категорија отпада и

3) идентификацију расположивих података о врсти и карактеристикама отпада да би провјерило усклађеност са условима из дозволе.

(3) Подаци из става 2. тачка 3) овог члана обухватају:

1) све податке о процесу настајања отпада,

2) ознаку, назив, опис отпада и његове физичке и хемијске особине потребне за узорковање и карактеризацију отпада прије спаљивања и/или суспаљивања отпада и

3) опис опасних карактеристика отпада материје са којима се отпад не може мијешати и мјере предострожности које одговорно лице треба да предузме приликом руковања отпадом у процесу спаљивања и/или суспаљивања отпада.

(4) Прије истовара на улазу у постројење одговорно лице узима и репрезентативни узорак отпада, осим у случајевима када то није изводљиво (нпр. узорака инфективног медицинског отпада).

(5) Узорак из става 4. овог члана чува се у складу са Законом.

(6) Одговорно лице може да изврши и додатна испитивања отпада у складу са Законом као што су вискозност, неутрализациони број, механичке нечистоће и слично, а која су потребна за рад постројења.

(7) На улазу у постројење одговорно лице провјерава мјерењем и органолептички, у оној мјери у којој је могуће и безопасно, да ли испорука отпада одговара врсти, количини и карактеристикама отпада, као и осталим подацима који су наведени у сваком појединачном документу који прати преузети отпад.

(8) Одговорно лице неће преузети пошилку отпада која не одговара подацима из пратеће документације или ако је пратећа документација непотпуна.

Члан 11.

Одговорно лице води евиденцију о примљеним количинама отпада, врстама и карактеристикама отпада у складу са Законом и прописом који уређује методологију прикупљања података о отпаду.

Члан 12.

(1) Постројење за спаљивање и/или суспаљивање отпада пројектује се, изводи, опрема и ради тако да се обезбједе да последице последњег убризгавања ваздуха у процес сагоријевања процесни гасови на контролисан и хомоген начин, чак и у најнеповољнијим условима, достигну температуру од најмање 850 °C за двије секунде трајања, при чему се мјерење врши код унутрашњег зида коморе за сагоријевање или у некој другој репрезентативној тачки коморе.

(2) Ако се у постројењу за спаљивање и/или суспаљивање отпада врши спаљивање опасног отпада који садржи више од 1% халогених органских супстанци изражених као хлор, температура се треба подићи на 1.100 °C за најмање двије секунде трајања.

(3) Постројење, као и свака линија постројења за спаљивање отпада, опрема се најмање једним помоћним гориоником.

(4) Горионик из става 3. овог члана треба аутоматски да се активира када температура процесног гаса падне испод 850 °C, односно 1.100 °C након последњег убризгавања ваздуха у процес сагоријевања.

(5) Горионик треба да се користи и за паљење, односно гашење инсталације, да би се обезбједило да температура од 850 °C, односно 1.100 °C остане на константном нивоу током тих процеса док год у комори за сагоријевање има несагорјелог отпада.

(6) За вријеме покретања, односно искључивања постројења, када температура гаса падне испод 850 °C, односно 1.100 °C, у помоћни горионик не би требало доzirати гориво које може изазвати веће емисије од оних које настају сагоријевањем лож-уља, течног или природног гаса.

(7) Постројење за спаљивање ради тако да постигне ниво спаљивања који гарантује да ће укупни ниво органског угљеника (TOC) у шљаци и котловском (ложишном) пепелу бити мањи од 3% или губитак при жарену мањи од 5% на суву масу материјала, а уколико је неопходно, примјењују се и одговарајуће технике предtretмана отпада.

(8) Постројења за спаљивање и/или суспаљивање отпада су опремљена аутоматским системом за спречавање додавања отпада у сљедећим случајевима:

1) при покретању постројења, све док температура не достигне ниво од 850 °C, односно 1.100 °C, зависно од случаја или достизања температуре у складу са ст. 9. и 11. овог члана,

2) када се температура не одржава на 850 °C, односно 1.100 °C, зависно од случаја или када се температура не одржава у складу са ст. 9. и 11. овог члана и

3) када се континуираним мјерењем које се врши у складу са овом уредбом утврди да су прекорачене граничне вриједности усљед неког квара или прекида рада постројења за пречишћавање отпадних гасова.

(9) Термички третман отпада врши се под одређеним условима у погледу укупног нивоа органског угљеника и достизања, односно одржавања температуре из ст. 7. и 8. овог члана, зависно од категорије отпада или термичких процеса, тако да су испуњени захтјеви из ове уредбе.

(10) Промјене у радним условима не би требало да произведу више остатка или остатка са већим садржајем органских загађујућих материја у поређењу са оним остацима који се могу очекивати у условима наведеним у ставу 7. овог члана.

(11) Термички третман отпада врши се под одређеним условима у погледу достизања, односно одржавања температуре из ст. 1, 2. и 8. овог члана, зависно од одређене категорије отпада или термичких процеса, тако да су испуњени минимални захтјеви који се односе на граничне вриједности емисије у ваздух за укупни органски угљеник (ТОС) и угљен-моноксид (СО) из Прилога 2. ове уредбе.

(12) У случају суспаливања сопственог отпада насталог у кругу постројења које се обавља у постојећим котловима ложених кором дрвета у индустрији целулозе и папира, услови из става 11. овог члана утврђују се ако су испуњени захтјеви који се односе барем на граничне вриједности емисије у ваздух за укупни органски угљеник (ТОС) из Прилога 2. ове уредбе.

(13) Сва постројења за спаљивање и/или суспаливања пројектују се, изводе, опремају и раде тако да се спријече емисије у ваздух које би изазвале знатно повећање загађења ваздуха у приземном нивоу, у складу са прописом који уређује вриједности квалитета ваздуха.

(14) Отпадни гасови из постројења за спаљивање и/или суспаливања отпада испуштају се у складу са прописом којим се уређују граничне вриједности емисије загађујућих материја у ваздух, при чему се испуштање отпадних гасова кроз димњак, чија се висина одређује водећи рачуна о очувању здравља људи и животне средине, на контролисан начин.

(15) Топлота произведена у процесу спаљивања и/или суспаливања отпада користи се у највећој могућој мјери и уз највиши ниво енергетске ефикасности.

(16) Инфективни отпад и потенцијално инфективни отпад директно се смјешта у комору, без претходног мијешања са другим категоријама отпада и без директног руковања овим отпадом.

Члан 13.

(1) Одговорно лице за суспаливање нетретираног комуналног отпада треба да предузима мјере којим се обезбјеђује да граничне вриједности емисија загађујућих материја у ваздух утврђене Прилогом 2. ове уредбе не буду прекорачене.

(2) На суспаливања отпада из става 1. овог члана не примјењују се граничне вриједности емисија загађујућих материја у ваздух које се налазе у Прилогу 4. ове уредбе и чине њен саставни дио.

Члан 14.

(1) Постројења за спаљивања отпада пројектују се, изводе и опремају тако да у току рада не буду прекорачене граничне вриједности емисија у ваздух из Прилога 2. ове уредбе.

(2) Постројења за суспаливања отпада пројектују се, изводе и опремају тако да у раду не буду прекорачене граничне вриједности емисија у ваздух из Прилога 4. ове уредбе.

(3) У случају да се у постројењу за суспаливања отпада производи више од 40% топлоте од опасног отпада, на такво постројење примењују се граничне вриједности емисије у ваздух из Прилога 2. ове уредбе.

(4) Мјерењем које се врши стандардизованим методама добијају се резултати којима се провјерава прекорачење граничних вриједности емисије у складу са условима мјерења из члана 17. ове уредбе, те према начину прорачуна из члана 18. ове уредбе и Прилога 5, који чини саставни дио ове уредбе.

(5) Обрада резултата мјерења налази се у Прилогу 5. ове уредбе.

Члан 15.

(1) Отпадне воде из постројења за спаљивање и/или суспаливања отпада, а које су настале након процеса пречишћавања отпадних гасова, испуштају се у складу са мјерама наложеним у еколошкој дозволи и водној дозволи.

(2) Испуштање отпадних вода из става 1. овог члана у реципијент максимално се ограничава у мјери у којој је то могуће, тако да граничне вриједности емисије буду у складу са Прилогом 3. ове уредбе.

(3) Отпадне воде из става 1. овог члана могу да се испуштају у реципијент након посебног третмана у складу са издатом дозволом ако:

1) се испуштање врши у прописаним граничним вриједностима емисије, у складу са овом уредбом, и

2) масене концентрације загађујућих материја не прелазе граничне вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе.

(4) Граничне вриједности емисије примјењују се на мјесту на коме се испуштају отпадне воде настале у процесу пречишћавања отпадних гасова из постројења за спаљивање и/или суспаливања отпада, а у складу са Прилогом 3. ове уредбе.

(5) Када се отпадна вода из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем заједнички пречишћава са другим отпадним водама из сличних локалних извора, одговорно лице треба да примјењује услове мјерења, обраду резултата мјерења и средње граничне вриједности емисија загађујућих материја у ваздух из ове уредбе на следеће случајеве, и то:

1) отпадне воде из процеса пречишћавања отпадних гасова прије него што их испусти у заједничко постројење за третман отпадних вода,

2) све друге отпадне воде прије него што их испусти у заједничко постројење за третман отпадних вода и

3) мјесто крајњег испуштања отпадних вода после третмана отпадних вода из постројења за спаљивање и/или суспаливања отпада.

(6) Одговорно лице врши одговарајуће прорачуне материјалних биланса да би се утврдили нивои емисије у коначно испуштеној отпадној води која може на неки начин бити повезана са водом из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем, како би се извршила провјера поштовања граничних вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе за отпадне воде из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем.

(7) Отпадне воде не могу се разблаживати ради постизања граничних вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе.

(8) Када се отпадне воде из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем који садрже загађујуће материје из Прилога 3. ове уредбе третирају изван постројења за спаљивање и/или суспаливања, а у постројењу за третман искључиво намијењеном том типу отпадних вода, граничне вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе примјењују се на мјесто на коме отпадна вода напушта постројење за третман.

(9) Ако то друго постројење за третман отпадних вода није пројектовано искључиво за отпадне воде из процеса инсинерације, одговорно лице врши одговарајуће прорачуне материјалног биланса у складу са ст. 4. и 5. овог члана, да би се одредили нивои емисија у коначно испуштеној отпадној води, који се могу приписати отпадним водама из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем, ради провјере поштовања граничних вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе за отпадне воде из процеса пречишћавања гасова насталих сагоријевањем.

(10) Постројење за спаљивања и/или суспаливања отпада, укључујући и складишне просторе за отпад унутар круга постројења, треба да се пројектује тако да се спријечи недозвољено и ненамјерно цурење загађујућих материја у земљиште, површинске или подземне воде.

(11) Складишни капацитети треба да испуњавају услове и критеријуме прописане чл. 6 и 7. ове уредбе да би се спријечило отицање атмосферских вода са површина на којима се налази постројење за спаљивање и/или суспаљивање отпада.

(12) Одредба става 11. овог члана односи се и на загађене воде настале услед других процуривања или противпожарних активности.

(13) Складишни капацитети морају бити одговарајући како би се обезбиједило да се таква вода може испитати и третирати прије испуштања, у складу са одредбама датим у дозволи.

Члан 16.

(1) Мјерна опрема се инсталира у складу са техничком документацијом.

(2) Мониторинг се врши мјерењем под условима и на начин утврђен овом уредбом и прописима који уређују начин спровођења мониторинга.

(3) Постојење и исправан рад аутоматске опреме за мониторинг емисија у ваздух и воду подлијежу контролним мјерењима.

(4) Мјерни уређаји којима се врши мјерење емисије еталонирају се и испитују у складу са прописом којим се уређује област метрологије у Републици Српској.

(5) Мјерна мјеста одређују се у складу са прописом којим се уређују услови за мониторинг квалитета ваздуха.

(6) Исправност уређаја за континуирано мјерење емисија обезбјеђује се у складу са прописом којим се уређује област метрологије у Републици Српској.

(7) Периодична (повремена) мјерења емисија у ваздух и воду врше се у складу са т. 1) и 2), које се налазе у Прилогу 6. ове уредбе, а који чини њен саставни дио.

Члан 17.

(1) Мјерења загађујућих материја у ваздух из постројења за спаљивање и/или суспаљивање отпада која се врше у складу са Прилогом 6. ове уредбе су:

1) континуирана мјерења супстанци попут оксида азота (NO_x), угљен-моноксида (CO), укупних прашкастих материја, укупног органског угљеника (TOC), хлороводоничне киселине (HCl), флуороводоничне киселине (HF), сумпордиоксида (SO_2),

2) континуирана мјерења следећих процесних параметара: температуре код унутрашњег зида коморе за сагореивање или у некој другој репрезентативној тачки коморе за сагореивање и/или додатне коморе за сагореивање, у складу са дозволом надлежног органа, као и запреминског удјела кисеоника, притиска, температуре и садржаја водене паре у отпадним гасовима и

3) појединачна мјерења концентрације тешких метала, диоксида и фурана најмање двапут годишње, при чему се ова мјерења у првој години рада обављају најмање четири пута годишње у размаку од три мјесеца.

(2) Мјерења се могу вршити и у другим периодима између мјерења када су утврђене граничне вриједности емисије за полицикличне ароматичне угљеводонике или друге загађујуће материје.

(3) Ако гранична вриједност емисије за HCl није преконачена, а користи се уређај за смањење емисије HCl , концентрација HF мјери се повремено, а најмање два пута годишње.

(4) Ако се узорак отпадног гаса суши прије анализе, континуирано мјерење водене паре у отпадном гасу није потребно.

(5) Умјесто континуираног мјерења могу се вршити повремена мјерења за хлороводоничну киселину (HCl), флуороводоничну киселину (HF) и сумпордиоксид (SO_2) у постројењима за спаљивање и/или суспаљивање отпада уколико одговорно лице може да докаже да емисије ових загађујућих материја ни у ком случају не могу да пређу прописане граничне вриједности емисија.

(6) Вријеме задржавања гасова, као и минимална температура и садржај кисеоника у процесним гасовима адекватно се провјеравају, најмање једном, када се постројење за спаљивање и/или суспаљивање отпада ставља у погон и у најнеповољнијим радним условима који се очекују.

(7) Појединачна мјерења тешких метала могу се вршити једном у двије године умјесто два пута годишње, а за диоксиде и фуране једном годишње умјесто два пута годишње, уколико емисије настале у процесу спаљивања или суспаљивања не прелазе 50% граничних вриједности емисије утврђене у складу са Прилогом 4. или Прилогом 2. ове уредбе и у складу са критеријумима из става 8. т. 1) и 2) овог члана.

(8) Смањен број мјерења из става 7. овог члана може се одобрити и у случајевима када критеријуми из ове уредбе нису испуњени, и то:

1) ако се неопасан отпад који се намјерава подвргнути процесу спаљивања и/или суспаљивања отпада састоји искључиво од одабраних сагоривих фракција отпада који нису погодни за рециклажу, а имају одређене особине утврђене на основу процјене из тачке 2) овог става,

2) ако одговорно лице достави доказе надлежном органу да су емисије тешких метала, диоксида и фурана у свим околностима испод граничних вриједности емисије из Прилога 4. или Прилога 2. ове уредбе, при чему се доказ заснива на подацима о квалитету тог отпада и на мјерењу емисија и

3) ако су критеријуми квалитета за периодична мјерења утврђени дозволом.

Члан 18.

(1) У циљу поређења са граничним вриједностима емисија, резултати мјерења прерачунавају се на нормалне услове (273,15 K и 101,3 kPa) и при удјелу кисеоника према једначини која се налази у Прилогу 5. ове уредбе, и то:

1) при температури од 273,15 K и притиску од 101,3 kPa удјелом кисеоника 11% у сувом отпадном гасу из постројења за спаљивање,

2) при температури 273,15 K и притиску од 101,3 kPa удјелом кисеоника 3% у сувом отпадном гасу из процеса сагореивања отпадних уља,

3) приликом спаљивања и/или суспаљивања отпада у средини обogaћеној кисеоником резултати мјерења прерачунавају се на нормалне услове, при референтном удјелу кисеоника, узимајући у обзир околности специфичне за сваки појединачни случај и

4) у случају суспаљивања отпада резултати мјерења се прерачунавају и изражавају на нормалне услове, и то за укупни удјел кисеоника у складу са прорачуном из Прилога 4. ове уредбе.

(2) У постројењу за спаљивање и/или суспаљивање отпада у којем се третира опасан отпад и у коме се емисије загађујућих материја смањују прецишћавањем отпадних гасова прерачунавање на дефинисани удјел кисеоника из става 1. овог члана врши се само ако је удјел кисеоника, мјерен у истом периоду када и релевантна загађујућа материја, већи од референтног удјела кисеоника.

(3) Сви резултати мјерења евидентирају се, обрађују и уносе на прописан начин којим се обезбјеђује да надлежни орган провери усклађеност рада постројења са условима из дозволе и граничним вриједностима емисије из ове уредбе.

Члан 19.

(1) Граничне вриједности емисија загађујућих материја у ваздух сматрају се постигнутим под следећим условима:

1) да ниједна средња дневна вриједност не прелази ниједну граничну вриједност емисије из тачке 1) Прилога 2. или граничне вриједности емисија из Прилога 4. ове уредбе, а 97% средње дневне вриједности не прелази граничне вриједности емисије из тачке 5) алинеја прва Прилога 2. ове уредбе,

2) да ниједна средња полусатна вриједност не прелази граничне вриједности емисије из тачке 2) Прилога 2. ове

уредбе или 97% полусатних просјека не прелази граничну вриједност емисије из Прилога 2. ове уредбе,

3) да ниједна средња вриједност током период узорковања за тешке метале и диоксине и фуране не прелази граничну вриједност емисије из т. 3) и 4) Прилога 2. или не прелази вриједности из Прилога 4. ове уредбе и

4) да се поштују одредбе тачке 5) алинеја друга Прилога 2. или Прилога 4. ове уредбе.

(2) Средње полусатне вриједности и десетоминутне средње вриједности утврђују се за вријеме ефективног рада постројења (искључујући периоде покретања и заустављања постројења ако се отпад не спаљује) од вриједности измјерених након одузимања вриједности, интервала поузданости из тачке 3) Прилога 6. ове уредбе.

(3) Дневне средње вриједности утврђују се на основу потврђених средњих вриједности.

(4) За добијање одговарајуће средње дневне вриједности највише пет полусатних средњих вриједности дневно може се описати због прекида у раду, односно квара или одржавања система за континуирано мјерење.

(5) Највише десет дневних средњих вриједности годишње одбацује се због прекида или одржавања система за континуирано мјерење.

(6) Средње вриједности у периоду узорковања и средње вриједности у случају повремених мјерења вриједности флуороводоничне киселине (HF), хлороводоничне киселине (HCl) и сумпор-диоксида (SO₂) утврђују се у складу са чланом 16. ст. 2. и 5. ове уредбе и Прилогом 6. ове уредбе.

(7) Када одговарајуће мјерне технике буду доступне, могу се вршити континуирана мјерења емисија тешких метала, диоксида и фурана у складу са Прилогом 6. ове уредбе.

Члан 20.

(1) На мјесту испуштања отпадних вода врше се следећа мјерења:

1) континуирано мјерење параметара из члана 17. став 1. тачка 2) ове уредбе,

2) појединачно дневно мјерење укупних суспендованих чврстих честица,

3) мјесечно мјерење и на репрезентативном узорку испуштених вода током 24 h, односно загађујућих материја из члана 15. став 3, а у вези са Прилогом 3. од тачке 2) до тачке 10) ове уредбе и

4) мјерења диоксида и фурана на сваких шест мјесеци (прве године рада препоручује се мјерење најмање четири пута годишње у размаку од три мјесеца).

(2) Мониторинг концентрације загађујућих материја у отпадним водама врши се на начин и у роковима утврђеним у складу са прописима којима се уређује управљање квалитетом вода и издатом дозволом.

(3) Граничне вриједности емисије за воду сматрају се постигнутим ако:

1) за укупне суспендоване чврсте честице (загађујућа материја број 1 из Прилога 3) у 95% и 100% мјерених вриједности не прелази граничне вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе,

2) за тешке метале (загађујуће материје од броја 2 до броја 10 из Прилога 3) највише једно мјерење годишње не прелази граничне вриједности емисије или ако надлежни орган за издавање дозволе обезбједи више од 20 узорака

годишње, највише 5% тих узорака не прелази граничне вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе и

3) за диоксине и фуране (загађујућа материја број 11 из Прилога 3) ако мјерења вршена два пута годишње не прелази граничне вриједности емисије из Прилога 3. ове уредбе.

(4) Ако мјерења покажу да су прекорачене граничне вриједности емисије за ваздух и воду, надлежни орган се о томе обавјештава без одгађања.

Члан 21.

(1) Ванредни услови рада обухватају најдужи дозвољени период свих технички неизбјежних прекида у раду, нарушавања рада или кварова на уређајима за пречишћавање или мјерење, период у ком концентрације из емисија у ваздух и пречишћену воду могу прекорачити прописане граничне вриједности емисије.

(2) У случају квара одговорно лице смањује или потпуно прекида активност што је прије могуће, све до успостављања нормалног рада.

(3) Постројење за спаљивање и/или суспаљивање отпада или линија за спаљивање не може ни у ком случају наставити рад дуже од 4 h без прекида уколико су прекорачене граничне вриједности емисије, при чему кумулативни период рада у таквим условима не смије прећи 60 h годишње.

(4) Период од 60 h из става 3. овог члана примјењује се и на оне линије у постројењу које су прикључене на јединствени уређај за пречишћавање гасова из сагоревања.

(5) Укупни садржај прашкастих материја у емисијама у ваздух из постројења за сагоревање не може прекорачити 150 mg/m³, изражен као полусатни просјек.

(6) Граничне вриједности емисије угљен-моноксида (CO) и укупног органског угљеника (TOC) не могу бити прекорачене.

(7) У ванредним условима рада постројења примјењују се сви услови из члана 12. ове уредбе.

Члан 22.

Одговорно лице треба све резултате мониторинга, односно праћења емисија, уредно да евидентира и на захтјев надлежних органа да достави на увид у циљу доказивања поштовања услова рада, као и усклађености термичког третмана отпада са граничним вриједностима емисије.

Члан 23.

(1) Одговорно лице постројења за термички третман отпада номиналног капацитета од двије тоне или више тона на час треба да достави редовни годишњи извјештај о функционисању и мониторингу постројења надлежном органу у складу са прописом који уређује заштиту ваздуха и прописом који уређује управљање водама.

(2) Извјештај из става 1. овог члана треба да садржи приказ процеса и емисија у ваздух и воду из постројења за термички третман у поређењу са граничним вриједностима емисија утврђених овом уредбом.

Члан 24.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1231/17
25. маја 2017. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

ПРИЛОГ 1.

ФАКТОРИ ЕКВИВАЛЕНТНЕ ТОКСИЧНОСТИ ЗА ДИБЕНЗО-П-ДИОКСИНЕ И ДИБЕНЗОФУРАНЕ		
У циљу одређивања токсичке једнакости (ТЕ) диоксида и фурана, масене концентрације диоксида и фурана множе се следећим еквивалентним факторима прије сабирања:		
Фактор еквивалентне токсичности		
2,3,7,8	- тетрахлордибензодиоксин (TCDD)	1
1,2,3,7,8	- пентахлордибензодиоксин (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	- хексахлордибензодиоксин (HxCDD)	0,1

1,2,3,6,7,8	- хексахлоридибензодиоксин (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	- хексахлоридибензодиоксин (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	- хептахлоридибензодиоксин (HpCDD)	0,01
	- октахлоридибензодиоксин (OCDD)	0,001
2,3,7,8	- тетрахлордифензофуран (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	- пентахлоридибензофуран (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	- пентахлоридибензофуран (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	- хексахлоридибензофуран (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	- хексахлоридибензофуран (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	- хексахлоридибензофуран (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	- хексахлоридибензофуран (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	- хептахлоридибензофуран (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	- хептахлоридибензофуран (HpCDF)	0,01
	- октахлоридибензофуран (OCDF)	0,001

ПРИЛОГ 2.

ГРАНИЧНЕ ВРИЈЕДНОСТИ ЕМИСИЈА ЗАГАЂУЈУЋИХ МАТЕРИЈА У ВАЗДУХ

1) Дневни просјек

Укупне прашкасте материје	10 mg/нормални m ³
Гасовите или испарљиве органске материје, изражене као укупни органски угљеник (TOC)	10 mg/нормални m ³
Хлороводонична киселина (HCl)	10 mg/нормални m ³
Флуороводонична киселина (HF)	1 mg/нормални m ³
Сумпор-диоксид (SO ₂)	50 mg/нормални m ³
Азот-моноксид (NO) и азот-диоксид (NO ₂), изражени као азот-диоксид за постројења за спаљивање чији номинални капацитет прелази шест тона на сат	200 mg/нормални m ³
Азот-моноксид (NO) и азот-диоксид (NO ₂), изражени као азот-диоксид за постројења за спаљивање чији номинални капацитет не прелази шест тона на сат	400 mg/нормални m ³

2) Полусатни просјек

	(100%) А	(97%) Б
Укупне прашкасте материје	30 mg/нормални m ³	10 mg/нормални m ³
Гасовите или парне органске материје, изражене као укупни органски угљеник (TOC)	20 mg/нормални m ³	10 mg/нормални m ³
Хлороводонична киселина (HCl)	60 mg/нормални m ³	10 mg/нормални m ³
Флуороводонична киселина (HF)	4 mg/нормални m ³	2 mg/нормални m ³
Сумпор-диоксид (SO ₂)	200 mg/нормални m ³	50 mg/нормални m ³
Азот-моноксид (NO) и азот-диоксид (NO ₂), изражени као азот-диоксид за постројења за спаљивање чији номинални капацитет прелази шест тона на сат	400 mg/нормални m ³	200 mg/нормални m ³

3) Све средње вриједности односе се на вријеме узорковања од 30 min. до 8 h.

Кадмијум и његова једињења, мјерена као кадмијум (Cd)	укупно 0,05 mg/нормални m ³
Талијум и његова једињења, изражена као талијум (Tl)	
Жива и њена једињења, изражена као жива (Hg)	укупно 0,05 mg/нормални m ³
Антимон и његова једињења, изражена као антимон (Sb)	укупно 0,5 mg/нормални m ³
Арсен и његова једињења, изражена као арсеник (As)	
Олово и његова једињења, изражена као олово (Pb)	
Хром и његова једињења, изражена као хром (Cr)	
Кобалт и његова једињења, изражена као кобалт (Co)	
Бакар и његова једињења, изражена као бакар (Cu)	
Манган и његова једињења, изражена као манган (Mn)	
Никл и његова једињења, изражена као никл (Ni)	
Ванадијум и његова једињења, изражена као ванадијум (V)	

Наведене средње вриједности такође укључују и релевантне емисије тешких метала у облику гаса и паре, као и њихове смјесе.

4) Средње вриједности се мјере при времену узорковања од најмање 6 h, а највише 8 h.

Граничне вриједности емисије важе за укупне концентрације диоксида и фурана, прорачунате на основу фактора еквивалентне токсичности из Прилога 4. ове уредбе.

Диоксини и фурани	0,1 ng/m ³
-------------------	-----------------------

5) Сљедеће граничне вриједности емисије за угљен-моноксид (CO) не смију бити прекорачене када је ријеч о гасовима из процеса сагоревања (изузев приликом паљења и гашења постројења):

- 50 mg/нормални m³ одређено као дневни просјек;

- 150 mg/нормални m³ при најмање 95% свих мјерења (десетоминутни просјек) или 100 mg/нормални m³ током свих мјерења (одређено као полусатни просјек током периода од 24 h).

Гранична вриједност емисије за угљен-моноксид (CO) може се примјенити на постројења за спаљивање која користе ложишта са флуидизованим слојем, под условом да се у дозволи јасно наведе гранична вриједност емисије за угљен-моноксид, која износи максималних 100 mg/нормални m³, одређена као средња часовна вриједност.

6) Министарство може утврдити правила у вези са изузецима одобреним за ове вриједности.

ПРИЛОГ 3.

ГРАНИЧНЕ ВРИЈЕДНОСТИ ЕМИСИЈА ЗАГАЂУЈУЋИХ МАТЕРИЈА У ОТПАДНОЈ ВОДИ ИЗ ПРОЦЕСА ПРЕЧИШЋАВАЊА ОТПАДНИХ ГАСОВА НАСТАЛИХ У ПОСТРОЈЕЊУ ЗА СПАЉИВАЊЕ И СУСПАЉИВАЊЕ ОТПАДА

Број	Загађујућа материја	Граничне вриједности емисије изражене као масене концентрације нефилтрираних узорка	
1.	Укупне суспендоване чврсте честице	95% 30 mg/l	100% 45 mg/l
2.	Жива и њена једињења, изражена као жива (Hg)	0,03 mg/l	
3.	Кадмијум и његова једињења, изражена као кадмијум (Cd)	0,05 mg/l	
4.	Талијум и његова једињења, изражена као талијум (Tl)	0,05 mg/l	
5.	Арсен и његова једињења, изражена као арсен (As)	0,15 mg/l	
6.	Олово и његова једињења, изражена као олово (Pb)	0,2 mg/l	
7.	Хром и његова једињења, мерена као хром (Cr)	0,5 mg/l	
8.	Бакар и његова једињења, изражена као бакар (Cu)	0,5 mg/l	
9.	Никл и његова једињења, изражена као никл (Ni)	0,5 mg/l	
10.	Цинк и његова једињења, изражена као цинк (Zn)	1,5 mg/l	
11.	Диоксини и фурани, дефинисани као збир појединачних диоксина и фурана, у складу са Прилогом 1. ове уредбе	0,3 ng/l	

ПРИЛОГ 4.

ОДРЕЂИВАЊЕ ГРАНИЧНИХ ВРИЈЕДНОСТИ ЕМИСИЈА ЗАГАЂУЈУЋИХ МАТЕРИЈА У ВАЗДУХ ПРИ СУСПАЉИВАЊУ ОТПАДА

I. Сљедећа једначина (правило мијешања) примењује се када нема утврђене укупне граничне вриједности емисије (C) у табелама овог прилога.

Укупна гранична вриједност емисије (C) за сваку загађујућу материју и за угљен-моноксид у отпадном гасу из постројења за суспаљивање отпада израчунава се на према једначини (правило мијешања):

$$C = \frac{V_{\text{отпад}} \times C_{\text{отпад}} + V_{\text{проц}} \times C_{\text{проц}}}{(V_{\text{отпад}} + V_{\text{проц}})}$$

гдје је:

$V_{\text{отпад}}$ – запремина отпадног гаса насталог инсинерацијом отпада која је одређена према отпаду са најнижом топлотном вриједношћу наведеној у дозволи, а затим прерачуната према условима из ове уредбе; уколико топлота која се ослобађа спаљивањем опасног отпада представља мање од 10% од укупне топлоте ослобођене у постројењу, тада се $V_{\text{отпад}}$ мора израчунати за количину отпада који би, да се спаљује, ослободио 10% укупне топлоте при константној количини произведене топлоте;

$C_{\text{отпад}}$ – гранична вриједност емисије утврђена за релевантну загађујућу материју и угљен-моноксид за постројење за инсинерацију отпада у Прилогу 2. ове уредбе.

$V_{\text{проц}}$ – запремина отпадног гаса који у процесу настаје сагоревањем горива које уобичајено сагорејева у постројењу (искључујући отпад), одређена на основу удјела кисеоника при коме емисије морају бити прерачунате у складу са прописима. Ако за поједину врсту постројења није прописан удјел кисеоника, мора се користити стварни удјел кисеоника у отпадном гасу, без разблаживања увођењем ваздуха који није неопходан за дати процес. Прерачунавање при другим условима дефинисано је овом уредбом.

$C_{\text{проц}}$ – гранична вриједност емисије загађујуће материје у отпадном гасу, дата у табелама овог прилога за поједине секторе индустрије или се, у случају да такви подаци не постоје, узима гранична вриједност емисије за релевантну загађујућу материју и угљен-моноксид у отпадном гасу постројења, која је у складу са прописима за таква постројења када она користе гориво које уобичајено сагорејева (искључујући отпад). Ако не постоје прописи за таква постројења, примјењују се граничне вриједности емисија прописане у дозволи према посебном пропису. У случају непостојања тако прописаних вриједности, примјењују се стварне масене концентрације загађујућих материја у отпадном гасу.

C – укупна гранична вриједност емисије и удјел кисеоника из табела овог прилога за поједине секторе индустрије и загађујуће материје или, у случају непостојања табеле или вриједности, укупна гранична вриједност емисије за угљен-моноксид и одређене загађујуће материје које замјењују граничне вриједности емисије прописане у другим прилозима ове уредбе. Укупни удјел кисеоника који замјењује стандардни удјел кисеоника рачуна се на основу удјела кисеоника у претходно дефинисаним парцијалним запреминама.

Граничне вриједности емисије загађујућих материја при суспаљивању могу се примјенити при суспаљивању отпада из овог прилога.

Део I

ЦЕМЕНТНЕ ПЕЋИ ЗА СУСПАЉИВАЊЕ ОТПАДА

Дневни просједи континуирано мјерених параметара, вријеме узорковања и други услови који се односе на мјерења морају бити у складу са чланом 14. ове уредбе.

Све вриједности се изражавају у mg/нормални m³ (за диоксине и фуране у ng/нормални m³). Полусатни просједи су потребни само за прорачун дневних просјека.

За процесе добијања цемента укупне граничне вриједности емисије (C) загађујућих материја при коинсинерацији отпада, прописане у односу на средње дневне вриједности, јесу:

Загађујућа материја	C (mg/нормални m ³)
Укупне прашкасте материје	30
SO ₂	50
ТОС	10

HCl	10
HF	1
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Диоксини и фурани	0,1 ng/нормални m ³

Укупне граничне вриједности емисија (C) исказане су масеном концентрацијом загађујућих материја у сувом отпадном гасу при температури 273,15 K, притиску 101,3 kPa уз запремински удио кисеоника 10%.

Гранична вриједност за укупни органски угљеник и сумпор-диоксид не примјењује се уколико они не потичу из инсинерације отпада.

Гранична вриједност емисије за угљен-моноксид је 2.500 mg/нормални m³.

Део II ПОСТРОЈЕЊА ЗА САГОРИЈЕВАЊЕ КОЈА ВРШЕ СУСПАЉИВАЊЕ ОТПАДА

Полусатни просједи се користе само за прорачун дневних просјека.

1) За постројења за сагореивање која користе чврста горива граничне вриједности емисије загађујућих материја у отпадном гасу при суспаљивању, уз запремински удио кисеоника 6%, јесу:

Вриједност C _{прос} за чврсто гориво (mg/нормални m ³)				
Загађујућа материја	< 50 MWth	од 50 MWth до 100 MWth	100-300 MWth	>300 MWth
SO ₂ општи случај	-	850	200	200
SO ₂ у случају коришћења домаћих чврстих горива	-	850 или степен одсумп- равања ≥ 90%	200	200
NO _x	-	400	200	200
Прашкасте материје	50	50	30	30

2) За постројења за сагореивање која користе гориво од био-маса граничне вриједности емисије загађујућих материја у отпадном гасу при суспаљивању отпада, уз запремински удио кисеоника 6%, јесу:

Вриједност C _{прос} за био-масу (mg/нормални m ³)				
Загађујућа материја	< 50 MWth	од 50 MWth до 100 MWth	од 100 MWth до 300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	-	200	200	200
NO _x	-	350	300	200
Прашкасте материје	50	50	30	30

3) За постројења за сагореивање која користе течно гориво граничне вриједности емисије загађујућих материја у отпадном гасу при суспаљивању отпада изражене у mg/нормални m³, уз запремински удио кисеоника 3%, јесу:

Вриједност C _{прос} за течно гориво (mg/нормални m ³)				
Загађујућа материја	< 50 MWth	од 50 MWth до 100 MWth	од 100 MWth до 300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	-	850	од 400 MWth до 200 MWth (линерно смањење од 100 MWth до 300 MWth)	200
NO _x	-	400	200	200
Прашкасте материје	50	50	30	30

Укупна гранична вриједност емисије (C) у отпадном гасу, прописана за средње вриједности при времену узорковања од 30 min. до 8 h, уз запремински удио кисеоника 6%, јесте:

Загађујућа материја	C (mg/нормални m ³)
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

Укупна гранична вриједност емисије (C) у отпадном гасу, прописана за средње вриједности при времену узорковања од 6 до 8 h, уз запремински удио кисеоника 6%, јесте:

Загађујућа материја	C (ng/нормални m ³)
Диоксини и фурани	0,1

Део III ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ ЗА ДРУГЕ СЕКТОРЕ ИДУСТРИЈЕ У КОЈИМА СЕ ВРШИ СУСПАЉИВАЊЕ ОТПАДА, А КОЈИ НИСУ УКЉУЧЕНИ У ДИО I ИЛИ ДИО II

За процесе у којима се врши суспаљивање отпада, а који нису обухваћени у Дијелу I и Дијелу II ове уредбе, укупна гранична вриједност емисије (C) загађујућих материја у отпадном гасу, прописана у односу на средње вриједности при времену узорковања од 6 h до 8 h, јесте:

Загађујућа материја	C (ng/нормални m ³)
Диоксини и фурани	0,1

За процесе у којима се врши суспаљивање отпада, а који нису обухваћени у Дијелу I и Дијелу II ове уредбе, укупна гранична вриједност емисије (C) загађујућих материја у отпадном гасу, прописана у односу на средње вриједности при времену узорковања од 30 min. до 8 h, јесте:

Загађујућа материја	C (mg/нормални m³)
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

ПРИЛОГ 5.

**ФОРМУЛА ЗА ИЗРАЧУНАВАЊЕ КОНЦЕНТРАЦИЈЕ ЕМИСИЈЕ У УСЛОВИМА УОБИЧАЈЕНОГ ПРОЦЕНТА
КОНЦЕНТРАЦИЈЕ КИСЕОНИКА**

$$C_{ref} = \frac{21 - O_{2ref}}{21 - O_{2izm}} C_{izm}$$

гдје је:

C_{ref} – масена концентрација сведена на референтни удио кисеоника у mg/нормални m³,

C_{izm} – измјерена масена концентрација у mg/нормални m³,

O_{2izm} – измјерени удио кисеоника у %,

O_{2ref} – референтни удио кисеоника у отпадном гасу у %.

ПРИЛОГ 6.**ТЕХНИКЕ МЈЕРЕЊА**

1. Мјерења која се врше ради утврђивања концентрације загађујућих материја које се емитују у ваздух и воде морају бити репрезентативна.

2. Узорковање и анализа свих загађујућих материја, укључујући диоксине и фуране, као и референтне методе за сталонирање аутоматских мјерних уређаја морају бити у складу са одговарајућим стандардним методама, чијом примјеном ће се обезбиједити подаци једнаког квалитета.

3. На нивоу дневних граничних вриједности емисије вриједности од 95% поузданог интервала за један резултат добијен мјерењем не смије прелазити следеће проценте граничних вриједности емисије:

угљен-моноксид	10%
сумпор-диоксид	20%
азот-диоксид	20%
укупне прашкасте материје	30%
укупни органски угљеник	30%
хлороводонична киселина	40%
флуороводонична киселина	40%

891

На основу члана 73. став 7. Закона о стечају (“Службени гласник Републике Српске”, број 16/16) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 и 57/16), 15. маја 2017. године, министар правде д о н о с и

П РА В И Л Н И К

**О УТВРЂИВАЊУ СТАДАРДА ЗА УПРАВЉАЊЕ
СТЕЧАЈНОМ МАСОМ**

**ГЛАВА I
ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ**

Члан 1.

Овим правилником утврђују се стандарди за управљање стечајном масом у складу са Законом о стечају (у даљем тексту: Закон).

Члан 2.

Стандарди за управљање стечајном масом су:

1) стандард о управљању рачунима отвореним код банака, новчаним средствима стечајног дужника и вођењу пословних књига стечајног дужника (у даљем тексту: стандард I),

2) стандард о попису имовине и обавеза стечајног дужника, процјени вриједности имовине стечајног дужника и почетном стечајном билансу стечајног дужника (у даљем тексту: стандард II),

3) стандард о сачињавању извјештаја о економско-финансијском положају стечајног дужника (у даљем тексту: стандард III),

4) стандард о извјештавању и обавјештавању органа стечајног поступка (у даљем тексту: стандард IV),

5) стандард о начину и поступку уновчења имовине стечајног дужника (у даљем тексту: стандард V),

6) стандард о подацима које садржи план реорганизације (у даљем тексту: стандард VI),

7) стандард о завршном рачуну стечајног дужника (у даљем тексту: стандард VII) и

8) стандард о начину вођења и чувању евиденције стечајног дужника (у даљем тексту: стандард VIII).

Члан 3.

(1) Скупштина повјерилаца може ослободити стечајног управника да не спроводи све радње предвиђене стандардима из члана 2. овог правилника у случајевима предвиђених Законом:

1) ако стечајни дужник не располаже имовином и правима и

2) у случају недовољности стечајне масе стечајног дужника.

(2) У случајевима из става 1. овог члана стечајни управник у извјештају надлежним органима стечајног поступка наводи:

1) основне податке о материјално-финансијском стању стечајног дужника,

2) радње које је спровео у поступку,

3) податке о трошковима поступка,

4) рекапитулацију финансијских података у вези са имовином и обавезама стечајног дужника и

5) разлоге из којих произлази нецјелисходност спровођења радњи предвиђених одређеним стандардима.